

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 266/2021-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Csp 51/2017 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoCsp 5/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronickou formou 21. augusta 2020, doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 24. augusta 2020, 21. decembra 2020 a 19. februára 2021, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Csp 51/2017 (ďalej len „konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoCsp 5/2020 [ďalej len „konanie krajského súdu“]; konanie okresného súdu a krajského súdu (ďalej spoločne aj „napadnuté konanie“)]. Sťažovateľ súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadostučinenie v sume 3 000 eur, pričom okresný súd mu má vyplatiť sumu 2 000 eur a krajský súd sumu 1 000 eur a aby mu ústavný súd priznal aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že došlo k porušeniu jeho práv označených v bode 1 tohto uznesenia nečinnosťou okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že sa žalobou z 30. mája 2017 domáha určenia, že (i) zmluva o spotrebiteľskom OTP expres úvere z 28. mája 2015 je bezúročná a bez poplatkov, (ii) zmluvné podmienky uvedené v zmluve o spotrebiteľskom OTP expres úvere z 28. mája 2015 pod čl. VI bod 2 a čl. VII bod 4 sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné.

3. Pokiaľ ide o konanie okresného súdu, sťažovateľ opakovane akcentuje, že okresný súd v napadnutom konaní nekoná a jeho činnosť je nesústredená a neefektívna. V tejto súvislosti uvádza, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom z 21. mája 2019 (ďalej len „rozsudok“), tak, že sa „... *nestotožnil a nechal do úvahy rozhodovaciai prax vo vecne, právne a skutkovo rovnakých veciach, čo je podľa názoru sťažovateľa ústavne non-konformné konanie*“. Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 26. júla 2019 a následne proti nemu podal odvolanie, datované 6. augusta 2019. Podľa sťažovateľa bol okresný súd nečinný aj po podaní odvolania, pričom predmetné odvodzuje od skutočnosti, že súdny spis bol na konanie a rozhodnutie o odvolaní predložený krajskému súdu až 30. januára 2020. Z dôvodu, že krajský súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti o podanom odvolaní nerozhodol, sťažovateľ namieta aj nečinnosť odvolacieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta najmä celkovú dĺžku napadnutého konania, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti (21. august 2020, pozn.) trvá tri roky a tri mesiace, pričom konanie bolo začaté podaním žaloby z 30. mája 2017. Zdôrazňuje, že okresnému súdu trvalo dva roky, kým vydal rozsudok, ktorým sa podľa neho odklonil od justičnej praxe a krajský súd o podanom odvolaní nerozhodol ani viac ako šesť mesiacov od predloženia súdneho spisu. Zároveň uvádza, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu krajský súd o odvolaní ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol, pričom je toho názoru, že predmetom napadnutého konania nie je skutkovo a ani právne náročný spor na dokazovanie, nejde o spor s veľkým množstvom účastníkov, pričom zdôrazňuje, že porušovateľ (vychádzajúc z kontextu bodu 8 ústavnej sťažnosti, ide pravdepodobne o okresný súd, pozn.) urgoval na odstránenie prietáhov v konaní. Na podklade uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že ak by aj krajský súd v najbližšej dobe rozhodol o podanom odvolaní, čo však nevidí reálne, tak by nebol schopný konvalidovať stratený, neefektívne, nehospodárne a neúčelovo využitý čas, ktorý už v napadnutom konaní od podania žaloby stihol uplynúť.

5. Vo vzťahu k porušeniu čl. 47 charty sťažovateľ poukazuje na to, že napadnuté konanie je konaním v spotrebiteľských veciach, a to «... *s ohľadom na zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý okrem iných prebral podľa zoznamu preberaných právne záväzných aktov Európskej únie v prílohe č. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 22. 5. 2008) ako aj podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorý okrem iných prebral podľa zoznamu preberaných právne záväzných aktov Európskej únie aj Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských*

zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločností L 095, 21/4/1993, str. 29 – 34)», a teda je aj konaním s prvkom práva Európskej únie.

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ venuje rozsiahlej, niekoľkostranovej citácii judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vzťahujúcej sa na konanie vo veci bez zbytočných prietahov, resp. prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Na podklade uvedenej judikatúry vyjadril, že u neho trvá stav právnej neistoty, v ktorej je zo strany okresného súdu a krajského súdu „väznený“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

III.1. K rozsahu namietaných práv v napadnutom konaní a čl. 47 charty

8. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

9. Z dôvodu, že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 47 charty, ústavný súd osobitne prihliadol na predmet napadnutého konania vedeného okresným súdom a krajským súdom, ktorým je rozhodovanie o tom, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový a niektoré zmluvné podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú z dôvodu ich neprijateľnosti neplatné. Tieto okolnosti podľa ústavného súdu dostatočne odôvodňujú záver o tom, že v predmetnej veci (vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi) dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikuje aj čl. 47 druhá veta charty (čl. 51 ods. 1 charty).

10. Súčasne ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 47 charty) niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018). Navyše, v tomto smere je potrebné dodať, že vysvetlivky k čl. 47 charty uvádzajú, že druhý odsek čl. 47 charty zodpovedá čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.2. K povinnosti sťažovateľa náležite odôvodniť ústavnú sťažnosť

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

12. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 280/2020). Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania.

13. Argumentácia predstavená sťažovateľom je prevažne založená na všeobecných tvrdeniach bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti len pomerne stroho uvádza, že v spore je aktívny, predmet sporu nie je skutkovo a právne zložitý, nejde o spor s veľkým množstvom účastníkov či s medzinárodným prvkom (napr. body 8, 62, 63 a 76 ústavnej sťažnosti, pozn.), avšak prípadné obdobia nečinnosti všeobecných súdov v napadnutom konaní nijako nekonkretizoval, nedefinoval, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila pomalosť, nesústredenosť, alebo nehospodárnosť konania.

14. Navyše, pozornosti ústavného súdu neunikla nesústredenosť sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu pri koncipovaní ústavnej sťažnosti, keď na viacerých miestach ústavnej sťažnosti dátum 30. máj 2017 najskôr spája s dňom vyhotovenia žaloby (napr. body 4 a 29 ústavnej sťažnosti, pozn.) a neskôr týmto dátumom označuje deň začatia konania (napr. body 24, 32 a 37 ústavnej sťažnosti, pozn.). V zmysle skutkového stavu je síce možné, že žaloba bola vyhotovená a aj doručená okresnému súdu v rovnaký deň, predmetné ale sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nešpecifikuje, pričom v zmysle § 156 Civilného sporového poriadku sa konanie začína až doručením žaloby súdu a pre posúdenie prietahov v konaní je preto rozhodnutý práve dátum začatia rozporovaného konania.

14.1 Nesústredený postup možno vnímať aj v doplňujúcich podaniach, doručených ústavnému súdu 21. decembra 2020 a 19. februára 2021, v ktorých sťažovateľ uvádza, že ku dňu ich podania nebolo zo strany okresného súdu meritórne rozhodnuté ani o celom predmete konania a stále nie je rozhodnuté ani o otázke náhrady trov konania. V obsahu uvedených doplnení sa však sťažovateľ ani len čiastočne nezmieňuje, na základe akého právneho dôvodu by mal okresný súd meritórne rozhodnúť alebo rozhodnúť o náhrade trov konania, najmä ak v napadnutom konaní bolo proti

rozsudku podané odvolanie (bod 3 tohto uznesenia, pozn.). Po oboznámení sa so znením označených doplnení ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že podania sú svojím obsahom identické a sťažovateľ nimi s odkazom na judikatúru európskych súdnych autorít odôvodňuje „len“ potrebu posudzovania celkovej dĺžky konania a predstavuje kritéria, ktoré pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia uplatňujú iné súdy.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

16. Napriek pomerne všeobecnému charakteru ústavnej sťažnosti možno na podklade skutočností uvedených sťažovateľom rezultovať, že napadnuté konanie začalo 30. mája 2017 (bod 14 tohto uznesenia, pozn.), keď sťažovateľ ako žalobca a spotrebiteľ podal žalobu (bod 2 tohto uznesenia, pozn.), pričom okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 21. mája 2019, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie, a vec je od 30. januára 2020 vedená na krajskom súde (bod 3 tohto uznesenia, pozn.).

17. Ústavný súd zo sťažovateľom predneseného skutkového stavu nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali nečinnosť alebo nesústreďený a nehospodárny postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Práve naopak, okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom do dvoch rokov od začatia napadnutého konania a po podaní odvolania predložil súdny spis na konanie a rozhodnutie krajskému súde. V súvislosti s výhradou sťažovateľa, že okresný súd predložil súdny spis odvolaciemu súde až 30. januára 2020, t. j. takmer po štyroch mesiacoch od podania odvolania (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), ústavný súd pripomína, že súd prvej inštancie v súvislosti s podaným odvolaním vykonáva administratívne úkony (§ 374 Civilného sporového poriadku), ktorých vykonanie v priamej príčinnej súvislosti vplýva aj na čas, kedy bude súdny spis predložený súde druhej inštancie. Výhradu sťažovateľa o oneskorení predložení súdneho spisu krajskému súde preto nie je možné bez ďalšieho označiť za opodstatnenú.

18. Pokiaľ ide o sťažovateľom rozporovaný postup krajského súdu a jeho nečinnosť v konaní o podanom odvolaní, ústavný súd mohol posudzovať len dobu konania krajského súdu od predloženia súdneho spisu (30. január 2020, pozn.) do dátumu doručenia ústavnej sťažnosti (21. august 2020, pozn.). Špecifikované obdobie takmer siedmich mesiacov nie je možné označiť za nečinnosť krajského súdu, alebo ako jeho nehospodárny alebo neefektívny postup v konaní a rozhodovaní o podanom odvolaní. Ústavný súd dáva do pozornosti aj skutočnosť, že krajský súd

vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 385 Civilného sporového poriadku). To však (aj vzhľadom na predmet konania) nevyhnutne neznamená, že odvolací súd nekoná a vecou sa vôbec nezaobera (III. ÚS 106/2018). Navyše, nie je možné nevziať do úvahy všeobecne známu skutočnosť, že mimoriadne opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 ovplyvnili aj riadnu činnosť všeobecných súdov v priebehu prevažnej časti roku 2020.

19. Aj keď ústavný súd z opisu skutkového stavu uvedeného sťažovateľom v ústavnej sťažnosti nezistil prietahy v napadnutom konaní, s odkazom na vlastnú judikatúru akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov, v závislosti od povahy a zložitosti veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015). Ak aj sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na rozhodnutia ústavného súdu a tvrdil, že dĺžka súdneho konania nemôže trvať viac ako tri roky alebo akceptovateľná nečinnosť môže trvať maximálne tri mesiace, tento záver z ním uvádzaných rozhodnutí nevyplýva. To, či ojedinelá nečinnosť orgánu verejnej moci, hoci aj v trvaní viac ako troch mesiacov, môže byť kvalifikovaná ako zbytočné prietahy, posudzuje ústavný súd v kontexte celej prejednávanej veci (m. m. II. ÚS 109/2021) a rovnako tak postupuje, ak ide o posúdenie trvania konania, a to osobitne na okresnom súde a krajskom súde.

20. Ústavný súd súčasne dáva do pozornosti, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež vyslovil domnienku, že ide o konanie s ochranou slabšej strany, preto sa v napadnutom konaní vyžaduje vyšší stupeň ochrany. Ústavný súd bez toho, aby túto tézu bližšie skúmal a analyzoval, konštatuje, že predmet napadnutého konania je neporovnateľný s konaniami, ktoré sú svojou povahou nepochybne naliehavejšie ako napr. statusové konania, úprava styku s maloletými, spory o nároky z pracovného pomeru a podobne, kde aj ústavný súd postup všeobecných súdov hodnotí omnoho prísnejšie (pozri napr. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02, I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dodáva, že predmet napadnutého konania nemožno dať na roveň týchto konaní, hoci si pripúšťa, že aj tento typ konania má osobitné postavenie, ktoré je však dostatočne zohľadnené úpravou procesného práva, ako aj práva hmotného.

22. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa, že ide o vec s mimoriadnym významom pre jeho osobu, a to osobitne s prihliadnutím na vynaložené finančné prostriedky

v napadnutom konaní a finančnú hodnotu spotrebiteľského úveru, ktorá pre sťažovateľa ako živateľa rodiny nie je zanedbateľná. Ústavný súd musí opätovne konštatovať, že ide len o všeobecné tvrdenie sťažovateľa, ktoré bližšie nešpecifikuje, napr. uvedením sumy spotrebiteľského úveru alebo nákladov, ktoré v napadnutom konaní už uhradil, čím by argumentačne podporil svoje tézovité výpovede.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v napadnutom konaní nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaných práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu